

סרטים

לוזי מצא את

הזמן האבוד

לאחר התצלחה המיסחרית והאמנותית של המשקד, נחשב עתה ג'וזי לזוי - הבמאי האמריקאי שגורש על-ידי חקירות מקארתי ממולדתו ומביים מזה קרוב ל-29 שנה את סרטיו באנגליה - לאדם רצוי ומבוקש מכל הבחינות. לא מוזמן סיים את הסרטת רציחתו של טרוצקי במקסיקו, והנה כבד נודע כי הוא מכין שני סרטים נוספים ומפורסמים בהחלט, לפי שמוחיהם. האחד - מתחת להר הגעש, לפי ספר באתו שם מאת מאקדולם לאוארי, סיפור על ימי חייו האחרונים של דיפלומט בריטי שתיין במקסיקו. הספר, שהפך כמעט לסרט בכמה הודמוניות קודמות, בידיהם של במאים כמו לואיס בונואל, ז'יל דאסן וקארל רייס. יגיע בסופו של דבר אל הבד במשך השנה הזאת, כשבתפקיד הראשי מופיע ריצ'ארד ברטון.

מה שמעניין יותר מכל הוא שמפיק הסרט הם האחים היהודים ריימון ורובר האקים. עברם ביים לזוי לפני שנים את אווה עם ז'אן מורו. אותה הפקה הסתיימה בשערוריה רבת, כאשר הבמאי מאשים את המפיקים בקיצוצים בתקציב. בקיצוצים בסרט ובהתנכלות מתמדת לעיבודתו, כנראה שהזמן ריפא את הפצעים או היקה את הזכרון.

הסרט השני אותו מתכנן לזוי הוא חיפוש אחר הזמן האבוד של מארסל פרוסט. במשך השנים האחרונות הוזכר שוב ושוב שמו של ויסקונטי בקשר לתכני קולנועית זו. אלא שמסתבר כי הנסיך האיטלקי הכין תכניות גרנדיוזיות מדי, ולא נמצא איש שישקיע את כל הכסף שנדרש. עתה, מתכנן לזוי, יחד עם המרזואי האנגלי הארולד פינטר, שכתב כבר עבורו את המשרת ואת המקשר, להפוך את יצירתו הספרותית של פרוסט, אחת החשובות שנכתבו במאה ה-20, ליצירה קולנועית.

לגבי במאי אשר לפני שנים מעטות בלבד נחשב כרעל לקופה, זו תכנית עביר דה לא רעה.

תדריך

תל-אביב

*** רקמרון (סטודיו, איטליה) פחות בוקצ'יו בגירסה קולנועית הצופה לא פחות מן המקור. ממשך להרגיז, כמו תמיד, את כל הבורגנים החסודים. הבמאי: פאולוני.

*** הקשר הצרפתי (תל-אביב, ארצות-הברית) - שני מפיקים במישרת ניוירוק מגלים רשת הברחת סמים מצרי פת לאמריקה. פעלתני, נמרץ וקדוש סצ'י נות מרתקות. לא משעמם לרגע.

*** ידע בשרים (פאר, ארצות-הברית) - מחקר שנון וארסי על מנהגי המין של הגבר האמריקאי ב-25 השנים האחרונות. מישהק ובימוי מוצלחים מאד.

ירושלים

** נערת הטריפון והבדש (אור-נע, ארצות-הברית) - פישעון על רוצח אלמוני המאיים על חי נערת-טלפון. נשען יותר על משחק המצטיין של ג'יין פונדה ודונאלד סאתרלנד, מאשר על עלילה, שהיא רופפת לעתים.

חיפה

*** ג'י (אורלי, ארצות-הברית) - למחמת-הדורות באמריקה, מגיעה לשיא ההתנגשות האלימה, כאשר הסמים והטרי רוף לכלי-נשק נוטלים חלק חשוב בהחריפת היחסים בין הורים לילדים. משחק מבריק של פיטר בויל כנציג "הרוב המ' טומטס" באמריקה.

** רומנסה שה ננב סומים יהודי (אור, ארצות-הברית) - סיפור נוסטלגי, חבל לא מציאותי ביותר, על ההווי והדמויות בעיירה יהודית קטנה, בתחילת המאה. ציורי ותביב.

*** יומנה האינטימי של אשה נשואה (עממי, ארצות-הברית) - סא-טירה מרירה על גורלה של עקרת-בית אמריקאית המטופלת בבעל אנוכי וטיפש. ילדים מפלצתיים מאהב נארקסיסטי. קרי סנודגרס טובה מאד בתפקיד הראשי.

לצחוק בלי

להתפקע

מלון פלאזה (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - מאחר והתי-אטרון ה"קאמר" הריץ להיט זה במשך שנה תמימה בכל רחבי הארץ, יש להניח שרבים כבר מכירים את עוללות זירת-הפאר במלון פלאזה לפני ולפנים. למי שאינו יודע עדיין במה המדובר: זהו מחזה המורכב משלושה מערכונים נפרדים, על מה שקורה לשלר שה זוגות שונים בדירה זו. כתב את המחזה, המצליח שבמצחיקני אמריקה, ניל סיימון, והסיפור מתנהל בקצב מטורף של חמישה רעמי צחוק לדקה.

הסרט שבויים ללא השראה מיוחדת במינה על-ידי אר-תור (ה"סיפור אהבה") הילר, הוא צמוד כמעט בכל פרטיו למחזה, ורק כמה צילומי-חוץ בודדים רוממים שמצלמת הקולנוע יכולה בכל זאת להציץ למקומות הנסתרים מעיני צופה התיאטרון.

מכאן, שגם הסרט, כמו המחזה, עומד (או נופל) על-פי השחקנים שבו. ואלתר מתאו, המגלם את שלושת התי-קידים הגבריים במערכונים, הוא כידוע קומיקאי מוכשר, שאינו מחמיץ עיתוי בבדיחה ואינו מקלקל אף סצנה, אולם ככל שמתמשך הסרט, כך נראה מתאו מגזים יותר. אם הוא משכנע בהחלט כבעל-עסקים על סף הזיקנה, הוא נראה כמו פארודיה בדומת מפיק הוליוודי ערמומי ומצועע, וכמעט כפארודיה של פארודיה, בדמותו של אב שבתו מסרבת לצאת מן השירותים ולהיכנס לחופה. מבין שלוש הכוכבות הניצבות מול מתאו, הראשונה,

מתאו: פארודיה על פארודיה

מורין סטייפלטון נראית האנושית והאמיתית ביותר, השנייה, ברברה האריס היא המצחיקה ביותר ואילו לי גראנט, שחקנית מוכשרת מאוד בדרך-כלל, מתקשה למצוא את מקומה כאם הכלה המרדנית. לומר שזה לא מצחיק, יהיה שקר. אולם אם מישהו יכול להבחין במה שמוסיף הסרט ומעניק לצופים מעבר לחצאה, הוא ראוי לפרס.

3 נעלמים

רועשים

משחקה של זי (מוגרי, תל-אביב, אנגליה) - שמו המקורי של הסרט (X, Y & Zee) רומז על משוואה בלתי נפתרת בשלושה נעלמים, וזאת היתה כנראה כוונתה של הסופרת עדנה אובריין, כאשר כתבה תסריט זה על זוג חסוך ילדים שנשואיו מתמוטטים, עד אשר הבעל עוזב את הבית ועובר לגור עם אהובתו המתוקה, ואילו האשה מוצאת שכל הדרכים כשרות להחזרת האבידה. זהו המשולש הנצחי בהרכב הקלאסי שלו: בעל, אשה ומאהבת, ואילו הרוטב בו מתבשלת הדיישה, הוא רוטב "וירגיניה וולף", עם מייקל קיין המשתדל להידמות לבר-טון במישחק (אבל בתפקידים מסוג זה, הוא עדיין רחוק מבעלה החוקי של בת-זוגו בסרט) ואילו אליזבת טיילור משתדלת להיזכר בכל מה שעשתה בסרט של מייק ניקולס, צורחת, מייללת ומיבבת לסירוגין ומטילה את משקלה הקולי והגופני בצורה מוגזמת ומטילת אימה. לעומתה נר-אית סוזנה יורק הבהירה ובעלת העיניים השקופות, כמלאך מן השמיים, אבל כידוע לכולנו - מלאכים יש רק באגדות. אם לא די בכך, הבמאי בריאן האטון מטפל בעלילה קאמרתי זו במרץ שהתאים ל"נשרים פשטו עם שחר" וכמה מן ההתנגשויות שבין זי, לבעלה החוקי (מייקל קיין) מזכירים בהחלט תחרויות של היאבקות חופשית.

קיין וטיילור: היאבקות חופשית

אפשר כי זוהי הדרמה המשפחתית המזועזעת ביותר מאז "פייטון פלייס", ומי שחושב כי "פייטון פלייס" היתה יצירת המופת של שנות השישים, חייב לרוץ ולר-אות את יצירת המופת של שנות השבעים.

ארוחה של

תבלינים

סיפור אחד של פשע (צפון, תל-אביב, איטליה) - האיטלי-קים מחקים הכל. הם החלו במערבונים, המשיכו בסרטי-גנגסטרים והגיעו בשעה טובה גם לקומדיות המתח הבריטיות, עם השאלות מאגאתה כריס-טי ומן התעלומות הכפריות שלה (שלא תהיה טעות, אין זה סיפור של הגברת כריסטי, אלא רק חיקוי). זהו מעשה בסידרת רציחות המתרחשות בטירה-כפר רית, כשכל בני האצולה השוהים במקום חשודים, צוואה מפתיעה מפעילה את כולם, גוויות צצות מדי פעם בפעם, לעיתים מדומות ולעיתים אמיתיות. אמנם הסרט הוא תוצרת איטליה וכמעט כל שחקניו הם בני ארץ-הגמג, אולם הכל נעשה על-מנת לשוות לו אווירה בריטית טיפוסית. הנוף נראה אנגלי לגמרי, המיבטא הוא אנגלי עד כדי הגזמה, הלבוש אנגלי עד כדי גיחוך והמנהגים אנגליים עד הפרט האחרון.

ולא רק לאווירה האנגלית כוון הסרט, אלא לאותה אווירה מיוחדת של מהתלת-מתח בריטית. לכן יש כאן הרבה צילומים בזוויות נמוכות מטילות אימה, הרבה רמי-זים מטעים לבלבל הצופה, וכל מיני זעקות רמות להק פאת האישיות. וכל הפרטים הללו הצריכים בעצם לשרת את הסיפור, הופכים להיות חשובים ממנו. ומה זה כבר חשוב אם המעשה אינה משכנעת!

מושין שוטר הכפר: גוויות מדומות

מי שאוהב את התבלינים יותר מן האוכל, לא יוכל להתלונן כאן. חובבי-האופירה יזכו אפילו לראות את אחת הכוכבות הגדולות של ימינו, אנה מופו, בתפקיד ראשי (לא שרה, אבל מתמטטת). ואילו חובבי-הקומדיה יהנו בוודאי מהגזמותיו של גאסטונה מושין בדמות שוטר-הכפר שפותר את התעלומה.